

НЕЩО ВЪВ ВЪЗДУХА

Сценарий: Константин Павлов

Режисьор: Петър Попзлатев

ЕПИЗОД I

Петък, 25 септември, 198 и ⁵ г. Максимални температури на въздуха между 26 и 31 градуса. На Черноморието - 20-25, ^{с до 5} ча на морската вода - около 21 градуса. Слънцето изгрява в 7,36 ч. залязва в 19,20 ч. Фаза на луната - два дни след новолуние...

Пақ повтарям датата: петък, 25 септември, 198 и.... г.

В 11,30 вестниците вече бяха пристигнали. Мъжът, когото ще наричаме Първи, се нареди на опашката. След още неколцина пристигна Втори. Първи и Втори единствени носеха непрозрачни найлонови пликосе (всеки в лявата ръка!), на които от едната страна със зелени латински букви пишеше "Булгарплод", (латински), а от другата (също зелени букви на кирилица - "Булгарплод". И двамата бяха на възраст между 55 и 60 години. Първи беше облечен в летен бежов костюм с разкопчана розова риза. Мустакат. Втори - в строг официален костюм, носеше ^{с нея} връзка с напречни тънки червени ивици. На главата синееше строго, намажкано таке, което в комбинация със строгия костюм, придаваше леко шутевски вид на Втори. Първи беше сух, тънък мъж, висок около 1,75 см. Втори имаше закръглен вид, но не беше дебел; 3-4 сантиметра по-нисък от Първи.

Първи си купи "Работническо дело" и "Народна култура". Тръгна и хвърли случаен поглед към Втори. Надписът "Булгарплод" върху найлоновия плик на Втори беше обърнат навън.

обърнат навън, означава, че Втори е прес...

НЕЩО ВЪВ ВЪЗДУХА

Сценарий: Константин Павлов

Режисьор: Петър Попзлатев

ЕПИЗОД I

Петък, 25 септември, 198 и... г. Максимални температури на въздуха между 26 и 31 градуса. На Черноморието - 20-25; на морската вода - около 21 градуса. Слънцето изгрява в 7,36 ч., залязва в 19,20 ч. Фаза на луната - два дни след новолуние...

В ~~Пак~~ повтарям датата: петък, 25 септември, 198 и.... г.

В 11,30 вестниците вече бяха пристигнали. Мъжът, когото ще наричаме Първи, се нареди на опашката. След още неколцина пристигна Втори. Първи и Втори единствени носеха непрозрачни найлонови пликове (всеки в лявата ръка!), на които от едната страна със зелени латински букви пишеше "Булгарплод", (латински), а от другата (също зелени букви на кирилица - "Булгарплод". И двамата бяха на възраст между 55 и 60 години. Първи беше облечен в летен ~~бежов~~ костюм с разкопчана розова риза. Мустакат. Втори - в строг официален костюм, носеше синя връзка с напречни тънки червени ивици. На главата синееше строго, измачкано таке, което в комбинация със строгия костюм, придаваше леко шутовски вид на Втори. Първи беше сух, тънък мъж, висок около 1,75 см. Втори имаше закръглен вид, но не беше дебел; 3-4 сантиметра по-нисък от Първи.

Първи си купи "Работническо дело" и "Народна култура". Тръгна и хвърли случаен поглед към Втори. Надписът "Булгарплод" върху найлоновия плик на Втори беше обърнат навън.

Първи погледна своя плик и също превъртя плика така, че латинският надпис замени българския .

("Несъзнателно е било. Нищо не си спомням.")

Втори от своя страна превъртя плика с българския надпис към видимата страна.

("Глупости! Автоматика на подсъзнанието, неосъзната мимикрия, ако въобще е имало подобно нещо.")

- "Дело" и "Култура" - поиска същите вестници Втори.

- "Култура" свърши.

- Ужас! - изрече Втори.

ЕПИЗОД II

Първи влезе в кафе-сладкарница "Нарцис". Заведението беше празно.

- Двойно кафе, без захар.

- Захарта ще ви дам отделно - любезно се усмихна келнерката.

- Няма нужда.

Хвърли поглед върху спортната страница на "Дело", където белгийците оплакваха футболната си загуба в сряда и уверено предричаха българско участие в европейските финали.

Кафето му беше донесено.

- Заповядайте.

- Благодаря.

Отпи глътка, намръщи се - горчиво. Тогава видя захарта в чинийката, изсипа цялото пакетче, разбърка, опита пак.

- Още малко захар, ако обичате...

Келнерката загадъчно се ухили и му донесе още три пакетчета захар.

В заведението влезе Втори. Седна на срещуположна маса.

– Двойно кафе без захар.

Първи трепна, вдигна за миг поглед от вестника.

Цялото това повторение заприлича на парола между заговорници. Келнерката донесе кафето заедно с четири пликчета захар.

– Заповядайте!

– О, защо толкова захар! – възкликна Втори.

– За всеки случай... Да имате...

Втори отпи от кафето си... продължи да го пие, без да сложи прашина захар.

Първи разгърна "Култура", а Втори се вдълбочи в речта на Едуард Шеварнадзе пред 42-та сесия на Общото събрание на ООН.

По едно време Първи усети нещо.

("Изпитах някаква неясна тревога, необяснимо притеснение")

и вдигна поглед. Втори го фиксираше – откровено, упорито, без да трепне с клепачи. Първи бавно изви глада – зад него нямаше никой, значи самият той беше "обектът". Може би се познават от някъде? Той се усмихна едва забележимо. Втори го гледаше с непроницаема физиономия. Първи кимна леко като за поздрав. Втори не реагира. Първи отново скри лицето си зад вестника. След около минута леко го отмести – Втори продължаваше да гледа в него.

Радиото предаваше метеорологична сводка за 25.09.198 и... г.

~~В кафенето има още~~ един посетител. Всъщност – посетителка. Младо момиче, облечено в бяло.

(Като от сецесионна картичка – впечатление за блудкава стилизация)

От очите ѝ текат сълзи, но никой от останалите не дава вид, че я забелязва. И ние също ще хвърлим само един бегъл поглед, колкото да видим, как неестествено бавно посяга към чашката, още по-бавно я повдига, спира на някакво равнище и после със същото темпо я връща обратно в чинийката. Всичко това, пак повтарям, без какъвто и да е особен акцент на внимание.

Първи се изправи. Остави два лева на масата. Когато напуска кафенето, ще мерне още веднъж белия силует.

Излиза.

ЕПИЗОД III

Листата на дърветата бяха пожълтели, но още здраво се държаха за клоните. Това беше една от най-приятно зашумените алеи. Десетината пейки бяха празни. Първи седна и разтвори "Култура", увлече се и забрави за онзи нахалник. Обаче "онзи"... Най-напред Първи чу стъпките му, жегна го предчувствие, но реши да не вдига глава; и въобще никакъв жест, който би издал, че "онзи" му действа на нервите.

Втори седна на съседната пейка. "При толкова пейки, защо точно тази избра", помисли си Първи, без да бъде убеден, че седналият е именно "онзи". Не издържа дълго, вдигна глава и видя, че Втори е втренчил поглед в него – със същото нахалство, както в кафенето. Този път Първи отвърна предизвикателно на погледа. Никакъв ефект. Стана, изгледа колкото може презрително натрапника и бавно, по-бавно, отколкото искаха

краката му, достойно се отдалечи. Пътъом хвърли "Култура" в кошчето. Втори видя това и мигъ по-късно измъкна вестника и жадно го зачете.

ЕПИЗОД IV

На плажа нямаше много хора. Открояваше се една шумна немска група, която слава богу, напускаше.

Скандираха.

"Хил-де! Хилде! Хил-де!"

Първи събу обувките си, повдигна панталона и отиде да провери как е водата – натопи пръстите на единия крак, – остана доволен от температурата (21 градуса). Извади от найлоновия плик чифт бански гащета, избра сините и се огледа къде би могъл да се съблече – нещо като съблекалня имаше на 50 метра. Но оглеждайки, той видя, че през входа премина мъж с таке на главата – ама, разбира се, "онзи". Първи върна банските в плика, обу мокрите си, зацапани от пясък крака. И тръгна разсеяно към по-далечния изход на плажа. Излезе.

Трябва предварително да обясним. Нещо важно. Този ден - 25.09.198 и... г. - Първи определя като най-изключителния, в смисъл най-ненормалния ден в живота му. Най-напред без някаква особена причина изпаднал в силно невротично състояние (още преди Втори да започне преследването).

Чувствал заплаха отвсякъде; лицата на хората (не всички и не постоянно)

се изменяли - нещо кукленско се появявало в израза, в движенията - също. Механика в цялостното поведение. Той хем съзнавал, че това е невротична халюцинация, хем го възприемал като обективна реалност. Страшно! Самият придобивал няколко пъти подобен вид и изпаднал в аналогично състояние

(някакви дежурни, незасегнати мозъчни клетки успели да запамятят, а по-късно и да дешифрират "трезво" болестното преживяване).

В тези мигове изпитвал "тъпо блаженство" и неясно желание да убие или да погали

(все едно кое от двете).

Пълна аморалност. Именно аморалност, а не антиморалност - границата между добро и зло били размити. Първи си обяснява

това състояние като особена форма на припадък, който припадък от своя страна се явявал като защитен механизъм на организма срещу натрупано напрежение, което, ако не се трансформирало по описания начин, би могло да доведе до смърт – "защитна лудост".

Първи съзнавал, че ролята на катализатор

(лично при него)

е изиграл фактът, че се е оказал обект на преследване от страна на Втори. Обаче основното било нещо... нещо... "нещо във въздуха". С тази формулировка

("нещо във въздуха")

ние обясняваме неща, които не се поддават на обяснение или подсъзнателно избягваме да обясним. Ще прибавя, че Първи е доста добре запознат с медицината, която обяснява употребата на някои специфични термини и способността му да прави

(макар примитивно)

"психоанализи".

ЕПИЗОД V

В "Червеният рак" днес беше началото на един експеримент – "шведска маса".

Когато Първи влезе, немската група от плажа вече беше наобиколила плътно масата – грабеха бирите, ракията, пълнеха чиниите, но не отстъпваха масата – гълтаха, опразваха чиниите и отново ги пълнеха, без да мръднат встрани.

– Осем лева – каза касиерът на Първи.

И се почувства задължен да му обясни като на българин:

– Шведска маса. Срещу осем лева ядеш и пиеш на корем, колкото издържиш... Само по-бързо, че ония ще изплюскат всичко...

Касиерът или не обичаше немците, или беше противник на шведския експеримент.

Първи си взе чинията и тръгна да търси пролука в плета от живи тела. Но ония, сякаш предугадили намерението му, изведнъж се хванаха през рамената, уплътниха строя, запяха, като се клатеха наляво и надясно. После започнаха да подскочат, издавайки някакъв едносричен възглас от четири букви, а след това скандираха "Хилде! Хилде!" Скачаха, скачаха, сякаш искаха да стръскат храната, да направят място за още. И наистина рязко спряха виковете и подскоците – и с нова енергия нападнаха масата.

Първи остави чинията. Ето го така наречения "куклен ефект". Той доста по-късно измисли определението. Засега възприе поведението само като неестествено – досадно, нахално, просташко – но не прекалено шокиращо.

Тръгна си. На вратата се разминаха с Втори. Направиха се, че не се познават.

ЕПИЗОД VI

Първи дояждаше баничката си и гледаше през стъклата басейна на хотел "Интернационал". Вътре имаше къпещи се, но не бяха много. Той хвърли хартийката в кошчето и влезе.

Служителят взе билетчето и отключи кабина номер 24. Първи се съблече, obu сините бански гащета, показва предпазливо главата си навън и видя, че служителят отключва кабина номер 23 на неговия преследвач. Първи се дръпна обратно, но беше сигурен, че "онзи" също го забеляза. Седна на скамейката, замисли се... После решително нахлузи панталона направо върху банските, облече ризата, грабна сакото и найлоновия плик, отвори вратата на кабината – никаква опасност – и почти избяга от къпалнята.

Втори седеше облечен в своята кабина. И той имаше вид на човек, който напрегнато преценява положението. Изведнъж решително стана и също напусна плавалнята.

ЕПИЗОД VII

На морския плаж Първи се съблече просто в движение, хвърляйки небрежно и прицряно дрехите. Тичешком се бухна във водата (21°) и бързо заплува навътре. Личеше, че е добър плувец. Влезе далеч в морето.

На връщане той видя мъжка фигура с таке, застанала край дрехите му. Усили маховете на ръцете, а когато усети дъното, направи опит да тича, отново се гмурна, пак се изправи...

Фигурата се отдалечи. Когато Първи излезе на брега, от онзи "нямаше следа". Най-напред бръкна в сакото си – портфейлът беше там и всичко, каквото имаше в портфейла.

("Макар да бях убеден, че "онзи" не е криминален тип, а нещо друго... "По-страшно.")

ЕПИЗОД VIII

Когато вдигна глава, Първи сепнато се изправи – към него тичаше млада жена, облечена в бяла прозрачна нощница. Веднага обаче забеляза и камерата, поставена върху фъртова количка, която следваше жената. На мястото на оператора седеше човек, който удивително приличаше на Втори, със същото таке, А може би беше той. Първи видя "себе си" с провиснат визьор през шията. Нещо смешно ръкомахаше. Караше се на оператора. Вероятно снимаха банална мелодрама. А собственото му преместване спрямо онова, което виждаше оприличи на изстрелване на снаряд, защото цялата снимачна група ставаше все по-малка и по-малка.

– Изчезвай оттам, бе, кретен такъв – изруга мъжки глас.

Първи се бе озовал накрая на плажа. Мъжкият глас принадлежеше явно на човек качен на стол. Центрираше френела на огромен прожектор. Зад него на стълб от улична лампа бе закрепен високоговорител.

Изглежда човека се опитваше да повтори казаното на Първи, но ние не го чувахме. Говорителят заглушаваше всичко с баналните си съобщения.

"... на морската вода около 21 градуса".

ЕПИЗОД IX

В тази част на курорта повечето от хотелите носеха имена на

растения. "Теменуга" беше зле поддържан стар, малък хотел. Над рецепцията накриво е закачена стара радиоточка.

"...залязва в 19,20 часа. Фаза на луната - ..."

- Двеста и девет - Първи иска ключа от стаята си.

Отключи вратата и го посрещна ~~натрапчив звук~~ - ~~кранът на чешмата~~ капеше; не капеше, а направо течеше. Първи несъзнателно направи опит да затегне крана - никакъв резултат. Извади мокрите бански гащета от плика и ги плъсна в мивката.

Влезе в стаята, свали сакото си, хвърли го, пак го взе, извади портфейла, изтръска съдържанието му върху бюрото, преброи парите - не бяха много. Отдели няколко десетачки и ги сложи в куфара, после пак извади парите, сложи ги отново в портфейла. Реши да пусне радиото, завъртя копчето - никакъв звук.

Първи просто не знаеше какво да прави, беше изнервен и погасяваше възбудата с безцелни движения.

Запрелиства оръфания телефонен указател и... вдигна телефонната слушалка. Нямаше звук. Първи тропна с пръст няколко пъти върху вилката.

- Теменугаааа - чу се остър женски глас.

Репродукторът на слушалката беше толкова силен, че оглуши тъпанчето му; ръката му с рефлексен жест отдалечи слушалката. Пак приближи.

- Моля ви, дайте ми линия...

- Номераааа...

- Моля?

Явно Първи беше очаквал да получи линия и сам да набере номера.

("Нямах предвид никакъв конкретен номер, просто исках да набера произволно; да чуя човешки глас.")

Той погледна в началните страници на указателя и каза:

– Сто седемдесет и пет.

– Какъъв! – гласът беше изненадан от трицифреното число.

– Сто седемдесет и пет – повтори той.

– Затворете и чакайте – заповяда телефонистката.

Първи положи слушалката.

След по-малко от минута телефонът извъня.

– Говорете!

– Благодаря.

И чу механичен женски глас:

– ... Между 26 и 31 градуса. По Черноморието – 20–25 градуса. На морската вода – около 21 градуса.

И веднага (безконечна лента) сводката за времето започна отначало:

– Преди пладне...

На вратата някой почука.

– Момент! – каза Първи. /кому?/

Остави слушалката върху бюрото. Механичният женски глас продължи да говори. Първи приближи вратата.

– Кой е?

Мъжки глас отговори нещо неясно. Първи се огледа назад, сякаш търсеше подходящ предмет за защитно оръжие. Но се реши и отвори. Пред вратата стоеше едър мъж с дървено сандъче в едната ръка.

– Камериерката каза, че кранът капел – без да се представя обяви мъжът.

– Капе... – промълви Първи.

Мъжът влезе, отвори банята.

Женският глас продължаваше данните за времето.

Първи отиде и постави слушалката върху телефона.

– Няма да стане – чу се гласът на техника.

Излезе от банята и поясни:

– Трябва да се смени цялата батерия... Утре.

Първи, неочаквано за себе си, извади портфейла и подаде пет лева на служителя.

("Ненавиждах се. Правех опит да го омилостивя с пет лева, сякаш човек, който е решил да те убива, може да бъде подкупен с пет лева.")

– Ама защо? Аз... нищо...

– Вземете. За разкарването.

Мъжът взе банкнотата.

– Нещо друго... За оправяне?

Първи се огледа, устата му сама изговори.

– Радиото... Не работи...

Мъжът провери.

– Дааа... Ще видим, каквото може...

Добави любезно.

– Извинявайте.

И си отиде.

Телефонът иззвъня. Първи вдигна слушалката.

– Свършихте ли? – изкрещя зловещо телефонистката.;

За миг Първи не съобрази, но се досети, че става дума за телефонния разговор. Всяка чужда дума, всеки мижда жест му звучеше двусмислено.

– Свършихме... Свършихме...

Облече сакото си и излезе от хотела.

ЕПИЗОД X

Първи прекосяваше площадчето, където беше последната спирка на автобусите, пристигащи от Градът и заедно с това начална за

тръгващите към Градът. Бяха се наредили четири автобуса. Първият потегли. Неочаквано за себе си

("Въобще нямах намерение да пътувам за Градът").

Първи скочи в колата, миг преди да хлопнат като челюсти вратите. Дясната му ръка обаче беше захапана. Неколцина пътници се развикаха. Шофьорът отвори вратите, без да спира, и само след миг челюстите отново тракнаха, но времето беше достатъчно Първи да измъкне ръката си. Всички чуха как шофьорът делово, без злоба – просто като небрежно изпълнение на част от професионалния си дълг – изпсува: "Къде се вреш... да ти бѐ мамата селска..." Не беше изключил микрофона. По-нататък със същия тон и непринуденост съобщаваше имената на спирките. Първи извади снопче билети и перфорира един.

Спукването на гумата прозвуча като изстрел. Автобусът направи танцови движения и спря.

– Да ти бѐ гумата селска! – проехтя по уредбата на автобуса. Предна дясна.

Всички следяха и втрещено (без израз) наблюдаваха смяната на гумата.

Резервната гума се оказа мека, и понеже компресорът отказа да работи, шофьорът започна да помпа с огромна ръчна помпа. Пуф-пуф – ритмично свистеше помпата. Постепенно този ритъм сякаш омагьоса гледащите (само мъжете) и те почти незабележимо започнаха да повтарят движенията на шофьора. Ама наистина незабележимо – по-скоро като вътрешно еротично състояние. Очите им придобиха агресивен блясък и всички (мъжете) насочиха погледи към едно много младо момиче, облечено в бяло. Пуф-пуф... Момичето усети груповото "изнасилване" и направи защитен жест – закри слабините си с две ръце. Пуф-пуф...

– Не! Не! – закрещя момичето с разтерзан вид.

Пуф–пуф...

– Помощ! Не...

Една бабичка я закри с тялото си, прегърна я.

– Нема страшно, миличко... Това трябва да се преживее, рано или късно... Всички сме минали по този път...

"По кой път? По кой път?" – питаше лицето на момичето.

Пуф–пуф... Бабичката закриваше с тяло момичето, затова мъжете преместиха погледи върху Първи – пуф–пуф... Първи се огледа, схвана след миг, че сега той е "обектът". Направи защитни действия, подобни на онези, които извърши момичето, с тази разлика, че той постави ръцете си отзад. Пуф–пуф... Първи не издържа – скочи вътре в автобуса.

.....

На спирката "Траката" (Тракотааа" – обяви шофьорът) освен другите пътници се качи и една дебела жена, която се оказва контролорка.

Тя късаше подадените билети, връщаше ги обратно. Всичко вървеше нормално, докато контролорката приближи Първи. Първи протегна ръката с билетчето, но жената не го пое. Минаха мигове, ръката му висеше във въздуха, но контролорката никак особено беше вперила поглед в Първи и не поемаше подадения билет. Това странно поведение направи впечатление на околните. Неочаквано жената се олюля и рухна. Припадък. Неколцина я вдигнаха (с бавни движения) и я положиха на двойна седалка.

Друг отиде (също бавно) да предупреди шофьора, който натисна газта, а край спирките профучаваше с надут клаксон – знак, че няма да спре. Шофьорът беше едър мъж с червендалесто селско лице.

Първи все още стоеше с протегнатата ръка. Усети изпитателни погледи, насочени към него.

Някакъв мъж, уж дискретно, го попита:

– Какво стана? – сякаш не беше ясно какво стана.

В смущението си Първи прошепна:

– Аз имам билет... имам билет... – посочи билета.

Друг мъж, вляво от него, се наведе и с металически фъфлещ глас каза на ухото му (високо обаче):

– Свидетел съм... Няма страшно... Не бой се... Свидетел съм...

Тези уж утешителни думи смразиха кръвта му.

("Но защо ми казва, че съм невинен, след като наистина съм невинен. Какво иска да ми внуши!")

Първи отново се позова на билета:

– Имам билет...

Автобусът спря пред градската болница. Пътниците слязоха; заедно с тях и Първи. Странно (ако нещо вече може да се нарече странно) беше, че принадлежалата жена си остана вътре, че дори не опидоха да повикат лекар. Сякаш Първи (като виновен!) трябваше да се погрижи за болната. Той не смееше да трепне, страх го беше, че ако направи крачка, тия ще се нахвърлят, ще го разкъсат, и все пак направи крачка... 20,30... Не тръгнаха след него. Сви на първата пряка и побягна. Не чу преследващи стъпки след себе си.

(По-късно, когато Първи беше в състояние да анализира случките от днешния ден, той определи инцидента в автобуса като една от най-ярките прояви на "кукления ефект". За Първи "кукленият ефект" (К.Еф.) беше понятие с доста широко съдържание.

Например военен парад – изпънати тела, неестествена походка, механично скандиран говор... Но също така – балет, пантомима... И всяка проява на живота, което се опитва да наподобява механично мъртвото. Приличаше му на перверзен флирт със смъртта. И обратното – Първи обичаше "истинския" куклен театър по простата причина, че куклите се стремяха към живот, към очовечаване.

Отскоро време обаче Първи започна да забелязва симптомите на К.Еф. и в обикновения, ежедневния живот: както в случая с контрольорката в автобуса – бавните, почти механични движения на хората, особената унесеност, вцепенените като маски лица – когато завъртяваха бавно главите си. Първи сякаш чуваше скърцането на винтовете в шията им. И тази липса на развълнуваност, и това спокойствие (мъртво) след припадъка на жената, и тази формалност в действията на помощ... и т.н.

Странно било, че Първи също изпадал под въздействието на К.Еф. но някакви незасегнати клетки в съзнанието му позволявали да анализира състоянието си – като сън, в който знаеш, че сънуваш, но не можеш да се изтръгнеш от наркозата (и логиката) на съня.

ЕПИЗОД XI

Художествената галерия щеше да бъде последното място, което Първи би посетил, ако не беше видял плаката – "Портретна живопис". Но не темата на изложбата, а рисунката на женска глава върху афиша привлече вниманието му –

К.Еф. беше изобразил художникът върху иначе красивото лице.

Галерията беше празна. Нито един човек. Липсваше даже пазач или какъвто и да е там служител. Всъщност изложбата се оказа сборна тематична сбирка (портрети и рисунки от модерни) вече класици (европейски художници).

Първи нито беше чувал имената им, нито се интересуваше кои са.

(За Пикасо знайваше нещичко.)

Това, което виждаше, в друго състояние (преди днешния ден) той би определил като превземка, кълчене, капризи на оядени маниаци, ненормалност... Виждаше лица, нарисувани в противоречие с всички нормални (физически, психологически, естетически) закони – едновременно профил и анфас (в едно лице), три очи и две уста (пак в едно лице), профил, нарисуван като проядена от времето метална отливка...

Първи си помисли:

"Значи, пнова, което аз усетих и осъзнах наживо едва днес, е съществувало отдавна, значи творецът със своите по-чувствителни сетива е отразил "нещо", което го е имало от векове може би, а аз не съм подозирал за обективното му съществуване и

трябваше да изпитам елементарен шок от едно преследване, за да ми се отворят очите... А може би тези художници рисуват някаква болест? Какво от това? Може би самите те са болни? И ако са болни..." Но Първи беше чел за лекари, които съзнателно се заразяват, за да опитат най-напред върху себе си ваксината, измислена от самите тях. Първи усещаше, че никога досега не беше разсъждавал "толкова високо", зарадва се на себе си и... обяви пред себе си, всички тези рисунки за "реалистични". Даже някои от "по-нормалните" портрети той определи (в себе си) като "мъртви какавиди, от които няма да излетят пеперуди".

Толкова приятно беше обладан от собствените си мисли и чувства, че когато видя Втори далеч пред себе си

(сякаш излезе от колоната, която го е закривала при влизането на Първи),

не усети предишния страх и омраза към преследвача си, а по-скоро някакво мазохистично удоволствие, дори се възхити на "Онзи":

"Как е предугадил, че ще вляза тук, та ме е изпреварил и чака" – забравяйки, че той (Първи) влезе съвсем случайно, без никакво предварително намерение. Но това е човешката логика – висоти и падения.

И така, спазвайки постоянна дистанция, двамата бавно се движеха – гледаха картините, но не забравяха един за друг.

Ненадейно служебната стая в близост до изхода се отвори. Показа се пищо женско същество на около 30 години. Жената беше облечена в абсолютно прозрачна рокля от синтетична тъкан. Черното бельо отдолу уж прикриваше, а всъщност подсилваше просташко вулгарния еротичен ефект от тялото ѝ. Тя зае позиция някъде между Първи и Втори. Двамата спряха стъписани – натуралистичното видение ги накарада забравят напрежението, което взаимно си

създаваха – трансформира се в друг вид напрежение. Жената заговори с равен, безстрастен, механичен (кукленски!) глас, който беше в пълно противоречие с физическия ѝ вид. Лицето – също безстрастно. Но това, което истински порази Първи, беше, че жената, говорейки за изложбата, повтори буквално до запетая онова, което Първи си беше само помислил за картините. Медиум или специалист?

Ето част от нейното слово:

– Според древните гърци човешката душа се помещавала в корема...

Дълга пауза след тези думи, изречени с тенекиен глас. Замиране.

Първи се усети, че движи устни, опитваше се безгласно да подсказе как трябва да продължи мисълта си жената.

Изведнъж тя се засмя съвсем "естествено" (жизнено) и завъртя задник, раздруса гърди. Прекъсна рязко смеха и пак безстрастно продължи.

– Затова гърците извайвали хармонично човешкото тяло, за да има прекрасната човешка душа и прекрасен телесен дом... Романтиците...

Отново засечка. Отново Първи мърда устни. Отново смях и отново въртене на кълбовидните форми. И пак:

– Романтиците... Лиричните романтици откривали човешката душа в очите... Смятали, че човешките очи отразяват най-пълноценно...

Спира, оглежда се. Този път не изпада в унес, не се разсмява. Погледът ѝ спира върху автопортретът на Ван Гог с превръзката. Жената завършва съвсем делово, сякаш за първи път изрича своя лична мисъл:

– Всъщност човешката душа може да се намира навсякъде. Ето в този (Ван Гог – б.м.)... душата му е била в ухото. Отрязъл

ухото, отрязал душата си. Сега тъгува. Вижте го. Каква полза?...

Вцепенява се.

Едно резервно решение.

Да си представим, че жената дава своите обяснения на френски език. И неочаквано за себе си (импулсивно). Първи започва да превежда на български език за... Втори.

На едно място, преводът е неточен:

-... Прекрасна човешка къща... - казва той.

Жената го поправя:

- Не "прекрасна човешка къща", а "прекрасен телесен дом"!

- Аз не съм френцузин - пояснява Първи.

- Виждам, че не си френцузин.

И продължава на френски.

И Първи продължава превода.

Финалната фраза жената произнася на български.

- Това беше. Край.

И си тръгва.

Със сънна походка отново се прибира в служебната стая.

Втори напусна изложбата.

Първи си отдъхна от моментното напрежение, хвърли общ поглед назад и тъкмо щеше да излезе, когато чу женски крясък от служебната стая до изхода.

- Простак! - прокълтя познатият глас, но вече по-нормален.

След кратка пауза пак същият женски глас:

- Няма да ти го простя.

И отново.

- Свиня! Говедо! Чуваш ли! Чуваш ли! - в истерично кресчендо.

Чу се шум, сякаш преобърнатата маса с метални съдове.

- Аааа...

Първи се измъкна - позорно, мизерно.

Ако беше останал още малко, щеше да чуе как викът премина в кикот. Вулгарен кикот, който действаше по-шокиращо от крясъците-вопли.

ЕПИЗОД XII

Картините уж изиграха катарзисна роля, но, изглежда, тревожният женски глас отново върна Първи в предишното напрежение. Затова, когато мина край ловно-рибарския магазин, ножовете от витрината привлякоха погледа му и той влезе. Купи си голям ловджийски нож.

(Продавачът извади острието от кожения калъф; Първи одобри стоката.)

Освен това си купи двайсетина куки за въдица – различни размери. Ножът пъхна във вътрешния джоб на сакото си, а пликчето с кукичките постави в портфейла.

ЕПИЗОД XIII

"Точиларъ" – фирмичката едва се разчиташе, ъ-то накрая под-сказваше приблизително възрастта ѝ.

Първи бутна дървената портичка – калдъръмена пътечка, дворче с градинка. Видя четирима старци (супер старци), насядали около изкривена маса. Играеха карти. Четири бутилки бира, салата от домати. Видя и точилото, над него беше прикрепено казанче.

– Добър ден – поздрави Първи.

Не му отговориха, понеже в момента се раздаваха картите, и всички напрегнато следяха манипулацията.

Старецът, който раздаде картите, стана. Първи извади ножа.

– Що купувате тия боклуци... – пое ножа старецът.

– Ами... За подарък... – гузно се усмихна Първи.

– Още по-лошо – разумно отбеляза старецът.

Пусна крана на казанчето, завъртя точилото и продължи да се възмущава.

– Ето... Това стомана ли е... Рони се като чугун...

Взе продълговат брус ("фин брус") и заглади двете остриета.
(Забравих да кажа, че ножът беше с две остриета, т.е. кама.)

Подаде му ножа:

– Това един-два пъти като го употребиш, и край... Ще се нащърби.

– Не ми трябва за повече... – изрече Първи и чак тогава оцени какво е казал. Подаде пет лева.

– Не мога да ви върна... Стотинки имате ли?

– Не желая да ми връщате.

– А, дума да не става!

– Моля ви! – Първи тикна банкнотата в джобчето на сакото му и бързо напусна.

Точиларят седна.

– Два чипа – каза старецът вдясно и сложи две фасулчета към купчинката.

Значи покер играят.

– А не, вие сте наредили картите... Ще раздам отново.

Третият стана, демонстративно хвърли картите си и тръгна да си върви. Така реагира на обидена чест само офицер от запаса.

– Пешо! Чакай!

О.з. Пешо спря с вид на човек, който е готов да преговори, но само при положение, че той поставя условията. Не стана нужда – по пътеката се зададе Втори.

И точиларят повтори своите упреци за качествата на тия ножове.

– Ама защо купувате тия ножове?

Втори усети, че става дума за множествено число, а не само за учтива форма.

– Защо, кой ги купува?

– Ами ето вие... И оня... другия...

Подаде му ножа. А втори – пет лева.

– Не разполагам с дребни пари...

– Моля ви.

Този път старецът прие парите с по-малка съпротива.

О.з. Пешо беше седнал на мястото си. Точиларят хвърли петте лева пред него.

– Иви вземи бири... И салам!

– Аз не съм ти ординарец!

– Тръгвай, тръгвай...

– Никъде няма да тръгвам!

– Тогава можеш да си вървиш въобще!

– Не мърдам оттук!

– Ще мръднеш, ще мръднеш.

Към останалите двама:

– Хванете го!

Онези скочиха и извиха ръцете на О.з., махнаха колана на панталона му, който унизително се свлече.

Точиларят взе кухненския нож от масата и започна да го остри на точилото.

Може би точно сега ще видим, че градинката е осеяна с купчинки пръст в правилни форми, които напомнят гробове.

Но да не се разсейваме.

ЕПИЗОД XIV

В петъчния следобед площадът беше изпълнен с хора – майки с детски колички, чуждестранни групи, шляещи се младежи – лятният Град¹ още не се предаваше.

Първи вървеше сред множеството, като постоянно се оглеждаше – вече сме забелязали това негово поведение-чувство, но като че ли се засилваше с всеки изминат час. На Първи му се стори, че цялото това множество също се оглежда с несигурност, подобна на неговата. Не му се е сторило – ето, всички като изкомандвани извъртяха глави в една посока... Обаче имаше конкретна причина – мощно гръмнаха барабани и медни инструменти – три роти от военното училище начело с духова музика се зададоха от горната част на площада. Хората се дърпаха встрани от пътя им. Батальонът се движеше като бойна фрегата, разсичаща плътен riben пасаж. За някои² гледката беше тържествена, за Първи – страшна. Отмина военната единица.

Две деца в моряшки костюмчета козируваха, докато минаваше военната част. След това се сбиха с неестествена за възрастта им злост.

Пронизително изсвирване проряза (не толкова слуха) душата на Първи – други хлапаци разменяха сигнали помежду си.

Падна... прохождащо дете върху мраморния плочник и нададе писък, надхвърлящ по децибели предишното изсвирване.

Всички тези звуци (нормално в друго време и състояние) плю-щяха като камшици върху превъзбудените му нерви.

Някакъв едър мъж при разминаването им просто помете Първи.

– Къде гледаш бе!... – изрева мъжът (К.Еф.), но това беше началото на фразата.

– Извинявайте... – рефлексивно пророни Първи, макар че не той беше виновният.

Извинението на Първи мигновено изтри маската от лицето на мъжа. В нормално положение мъжът имаше червендалесто селско лице. И мъжът продължи останалата част от подготвената фраза (казахме, че "Къде гледаш бе!" е само първата половина) с благ, приятелски, почти бащински тон:

– ... Да ти бъ мамата селска...

Той е добър човек, помисли си Първи. Но веднага направи лека корекция – относително добър. И изведнъж го позна – не толкова по външността му, колкото по тембъра на изречените думи – точно така го беше изпсувал шофьорът на автобуса, когато Първи се качи в движение и вратите захапаха ръката му.

– Чакайте, чакайте – извика след отминаващия шофьор.

Мъжът се обърна, спря.

– Извинете... Тя... Жива ли е? – Първи имаше предвид контролърката, но не конкретизира въпроса си.

– Умря – отговори делово шофьорът и продължи.

Но след няколко крачки се върна и повтори в лицето на Първи:

– Умря.

ЕПИЗОД XV

– Честито! – каза бръснарката отупвайки своята бяла престилка. Развърза кърпата и започна да почиства врата.

Първи беше подстриган съвсем ниско – 2–3 сантиметра – тип "канадска ливада".

– И мустациите... – промълви гузно Първи.

– Моля, готово...

Махна мустаците и отново:

– Честито!

Първи стана, втренчи се в огледалото.

– Сега и майка ви няма да ви познае... – отбеляза "заговорнически" бръснарката.

И понеже клиентът видимо трепна, онази додаде извинително:

– Така е думата...

Първи подаде пет лева и направи жест, че не иска ресто.

– Много давате...

ЕПИЗОД XVI

Първи влезе в бюрото на "Ейр Балкан" и си купи билет.

ЕПИЗОД XVII

Снек-барът се намиреше точно срещу агенцията за самолетни полети. Първи влезе. Заведението беше разделено на две. В лявата част сервираха аламинути и бира. Дясната част – концентрати, предимно вносни. Първи избра дясната част. Свободна маса нямаше. Първи попита млада двойка дали може да седне.

– Извинете, свободно ли е?

Момчето кимна. Момичето отговори:

– Заповядайте.

Първи забеляза, че двамата млади брояха оскъдните си пари, момчето пребръкваше джобовете си.

(Една дребна подробност – момичето беше облечено в бяла рокличка.)

Сядането на Първи ги смути. Когато келнерката дойде, Първи каза:

– Уиски с бадеми. Момент, почакайте.

Обърна се към младите:

– Ще позволите ли да почерпя? Имам щастлив повод...

– Не, не... – обърка се момчето.

– Благодарим, обаче... –добави момичето.

– Добре. Две уискита, един коняк, три порции бадеми, едните захаросани. Ако обичате, да ви платя предварително.

Келнерката направи сметката. Първи плати.

В заведението влезе Втори, огледа се за свободна маса и се запъти към бара, където се беше освободило столче.

Келнерката донесе поръчката.

– За ваше здраве – каза Първи и отпи.

– И какъв е поводът? – момичето просто проявяваше любезност.

– А, да... – започна Първи. – Извинете... Само за момент...

И излезе.

Минаха много моменти – Първи не се появи.

– Това какво беше? – обади се момичето.

– Дърт педеруха! – отсече момчето.

– Не, по-скоро е малко така... – направи знак за откаченост.

– В такъв случай да пием за негово здраве.

– Лош си.

– Не обичам да ме черпят... разни...

Келнерката спря при тях и постави на масата уиски, коняк и две порции бадеми. И обясни:

– Другарят там – посочи Втори – моли да приемете...

– Не! – остро реагира момчето.

Келнерката продължи:

– Пита може ли да дойде за миг на вашата маса?

– Не! Не! Не! – избухна момчето. – Вземете всичко това и му го върнете!

Втори вече вървеше към тях. Широко усмихнат.

ЕПИЗОД XVIII

Първи реши, че в никакъв случай няма да се връща с автобус в курортния комплекс. На плацата повече от пет такситата чакаха клиенти. Той се качи в първото и поеха.

Затвърденият му вече навик постоянно да се оглежда, се прояви и тук. Забеляза, че друго такси ги следва на около 300 метра, без да намалява или увеличава дистанцията. Така продължи около 5 километра. Изведнъж второто такси рязко увеличи скоростта и започна ритмично да просветва с фаровете. Шофьорът на Първи отби колата вдясно и спря. Второто такси профуча край тях, надувайки подигравателно клаксон – тъпа колегиална шега. Шофьорът на Първи изръмжа нещо ругателно и потегли. Самият Първи обаче преживя по-тежко случая – стори му се, че видя в прелитащото такси образа на Втори; стори му се освен това, че върху лицето на Втори беше изписана "злорада усмивка".

Чуха зад себе си сирена. Шофьорът отби и спря. Край тях с червена светлина премина линейка на "Бърза помощ". Този път нямаше шега, случаите започнаха да се натрупват, а многото еднотипни случайности започват да подсказват, че тук се заражда някаква закономерност. Но каква именно?

Ново потвърждение на горното разсъждение – със сирени и съскащи сини светлини минаха две милиционерски коли. (Шофьорът

отби и спря за трети път.) После мина черна кола без регистрационен номер. Накрая още две служебни коли. Таксито пое отново.

На разклонението пред комплекс (друг черноморски курорт) цялото движение се отклоняваше вдясно. Кола след кола пълзяха през уличките на комплекса. Шофьорът, неусетно за себе си, реагира с ругателна въздишка:

– Ееее-е! – кукленска маска изопна лицето му.

– Моля? – погледна го Първи.

– Нищо. – Маската беше изчезнала.

Ново задръстване. И отново спиране. Точно край подиума на легнала естрада. Три балеринки репетираха, съпроводени от пиано. Енергичен женски глас тактуваше:

– И два- три! И два-три...

Една от балерините залитна и опря с длани пода. Женският глас почти злорадо закрещя.

– Браво! Браво! Лази! Лази! Пуйка...

Колата потегли, но гласът, макар и вече нечленоразделно ехтеше. Първи подаде глава през прозореца (момичето лежеше) смачкано от обидните думи. Двете други балеринки правеха опит да я изправят.

ЕПИЗОД XIX

Този път таксито спря пред хотел "Теменуга".

– Двеста и девет! – поиска ключът си Първи.

Служителката го изглежда, не го позна.

– Паспортът, ако обичате.

– Той е... горе... в стаята...

Тя му подаде ключовете, убедена, че тук има нещо нередно. Ето едно убедително доказателство за Първи, че и "майка му няма да го познае". Но по-спокоен не стана. Напротив, нервното напрежение растеше според някаква своя логика, сиреч нелогично.

Първи спря пред вратата на своята стая (209). Отледа се – коридорът беше празен. И ето какво направи – почука на вратата на собствената си стая. Изчака за някаква (каква? от кого?) реакция. Почука втори път, ослуша се – нищо. После опита бравата – заключено. Чак тогава пхна ключа, отвори, влезе. И веднага усети "нещо нередно". Пълна тишина. Досети се изведнъж – кранът не капеше. Влезе в банята, пусна чешмата, затвори я – идеално. Това предизвика смут в душата му. (Това поправяне на крана му подежда като цинична **интервенция**. Сякаш някой искаше да ми подсказе, че съм зависим от Него, че Той може да се намесва в живота ми, както и когато пожелае...). Почти тичешком се отправи към радиото. (Ако и радиото е проработило, тогава... вече...). Ужас – радиото работеше. Отиде и заключи вратата отвътре – два пъти превъртя ключа.

Извади от джобовете си ножа и портфейла, преброи отново парите си. После съблече сакото и легна така, **както** си беше – с обувките.

Със затворени очи слушаше радиото. По-късно не си спомняше какво е слушал – може би някакво интервю или стихотворение... И музика, естествено.

(Проверих в радиото и се оказа, че **този** този ден (25.09. 198 и... г.) точно в този час (16,35) е било изпълнявано стихотворение от необявен автор. Ето самия текст:

НЯМА ГО ВЕЧЕ СТАРИЯ УЖАС –
 ЗВЕРСКИ ЦЯЛОСТЕН
 И ЗВЕРСКИ БЕЗКРАЕН,
 БЕЗ ГРИМАСИ И БЕЗ ОСТРОУМИЯ.

УЖАСЪТ СИ ПРОМЕНЯ ХАРАКТЕРА,
 ТУПА МЕ СВОЙСКИ ПО РАМОТО,
 СНИЗХОДИТЕЛНО МЕ УХАЖВА
 И КОКЕТНИЧИ С ПРЕДСТАВАТА ЗА СЕБЕ СИ:
 "НИЕ С ТЕБЕ СМЕ ЕДНАКВО СИЛНИ,
 ТИ СИ САМО МАЛКО ПО-КРАСИВ..."
 И МИ СЕ УСМИХВА.

АХ, ОСОБЕНО УСМИВКАТА ГО ПРАВИ ГАДЕН,
 ИЗВРАТЕН ГО ПРАВИ
 И НАЛУДНИЧАВ.

И МЕ ДАВИ НЕПОЗНАТА ГАДОСТ.

СЯКАШ МЕ ЦЕЛУВАТ ПОХОТЛИВО
 БЕБЕТА С МУСТАЦИ И БРАДИ.

Възможно е обаче Първи да е слушал друга програма.)

Стана, изключи радиото, сложи в единия вътрешен джоб (десния)
 портфейла, в другия – камата. Излезе.

ЕПИЗОД XX

На алеята срещу Първи вървеше компактна руска група и пееше:
 "Казаки! Казаки!"
 Едут, едут по Берлину
 наши казаки."

И отново, по-мощно:

"Казаки! Казаки!"

Това беше песен от края на Втората световна война. Първи с учудване си помисли, че подобни песни му се струваха естествени, когато се изпълняват на съответни дати, при съответни поводи... Но си помисли, един свой случай от преди много години. След едно, колкото щастливо, толкова и изтощително еротично преживяване той изведнъж се улови, че подсвирква някаква мелодия... Текстът на мелодията беше "Велик е нашият войник!" Тогава Първи се почувства циник — що за нелепа асоциация между величието на нашия войник и собственото му (на Първи) любовно приключение. Сега Първи разбра, че текстът на песните (тогава и сега) нямат никакво пряко отношение към характера на преживените чувства; просто на хората им е добре и го изразяват песенно, без да се замислят.

Първи се отдръпна, за да се размине с групата. Хората не бяха пияни. Стори му се, че забеляза върху лицата нежен намек за К.Еф. но не беше убеден.

По-важното беше, че Втори не се мяркаше никакъв, но точно това го разтревожи повече, отколкото... Неясна е човешката душа.

ЕПИЗОД XXI

Парите на Първи привършиха, но след като си беше купил билет за самолет, реши, че може да отдели десетина лева за забавление. Влезе в игралната зала. Хора от различна възраст натискаха ръчки те на рогативките. Той си купи жетони и застана пред една от машините.

Най-напред забеляза такето и веднага след това съсредоточения Втори. Явно беше влязъл преди Първи и цялото си внимание

отделяше на играта. Странно, че Първи най-напред изпита нещо като радостна тръпка от срещата и чак след това пропълзя по негова гадно чувство, смесица от страх и омраза. Втори усети чуждия поглед върху себе си, вдигна глава. Двата се изгледаха (само за миг) уж разсеяни и всеки от тях реши в себе си, че няма да напуска залата.

Първи чуваше как някоя от машините изписуваше за кратко - беше снесла малка печалба, но шумно бързаше да обяви дребното благодеяние.

Тук беше и немската група. Играеха колективно, като ръчката дърпаше едно дребничко русо момиче. Когато машинката изписуваше ("Три черешки" - дребно.), цялата колония немска започваше да подскача и да скандира - "Хил-де, Хил-де, Хил-де... Хайл! Хайл! Хайл!" Отвън - като припев-отпев - се чу: "Казаки, казаки..."

Изведнъж някаква машина нададе страшен рев. Върху екрана, успоредно със звуците, се появиха четири аса - най-голямата печалба. Коя машина беше това? Машината на Втори! Всички погледи се насочиха към него. И Първи не удържа - учудване (без завист) се изписа на лицето му. Жетоните преливаха и започнаха да се стичат към пода. Услужливи хора се втурнаха да помагат, огромен куп се издигна пред масата на касиера.

- Тоя удари хилядарката! - промълви някой.

Втори с пълни шепи раздаваше жетони на хората около него.

- Ама защо...

- Нямаше нужда...

- Толкова много...

А Втори:

- Вземете, вземете... За мое здраве.

Касиерът нареди купчина банкноти пред Втори, който отдели 50 лева.

– Заповядайте.

– Благодаря – делово отвърна служителят.

Втори натъпка банкнотите във всичките си джобове. Огледа се с неудобство.

– Довиждане...

– Довиждане! – хорово, респектирани от печалбата, отвърнаха всички.

Десетина минути по-късно (след като загуби всички жетони) излезе и Първи.

ЕПИЗОД XXII

Втори седеше на пейката, дълбоко замислен. Нямаше вид на човек, който току-що е спечелил 1000 лева, а по-скоро – обратното.

Когато Първи се зададе по тясната алея, Втори леко се надигна, сякаш беше решил да заговори този човек. Първи намали своя ход – и неговото поведение сякаш подсказваше желание за разговор. Ето той почти спря пред Втори, погледна го, но внезапно усили ход. Разминаха се и този път. Втори унило подира брадичката си с длан.

ЕПИЗОД XXIII

Първи няколко пъти премина край вратата на милиционерския участък. Най-сетне влезе вътре.

ЕПИЗОД XXIV

Втори седеше в позата, в която го оставихме. Вдигна глава и видя Първи как се мярна за миг, прекосявайки перпендикулярната алея. Втори се изправи.

Втори решително влезе в милиционерския участък.

ЕПИЗОД XXV

Отново хотелът. Отново стая. Втори се съблече бързо и се плъзна под завивката. Покри с чаршаф главата си. Няколко мига на тишина и спокойствие и – радиото (от само себе си) проработи за втори път. Сигнал за точно време, след което гласът на говорителя "Часът е точно 20". Нищо повече. Сигналът и гласът на говорителя накараха Втори да изскочи от леглото. Облече се с войнишка бързина. Хукна към вратата, върна се – беше забравил ножа. Извади го от калъфката, опита с палец остротата. Отново забързан пхна ножа във вътрешния джоб. С бързи крачки излезе.

ЕПИЗОД XXVI

В 20,45 ч. Първи се появи на плажа. (Слънцето залязва в 19,20 ч.) Нямаше друг човек по това време, но Първи беше убеден, че Онзи ще се появи

(Трябваше да се появи!)

и "нещата" ще получат най-сетне някакво разрешение.

("Какви неща, какво разрешение?").

Естествено те не бяха се уговорили, не си бяха обявили дуел,

но Първи, отчитайки логиката на днешния ден, беше сигурен, че Втори ще се появи. И той наистина се появи – силуетът му изведнъж изникна в мрака на около 100 метра. Двамата вървяха един срещу друг по пясъчната ивица, до самата вода. Неумолимо съдбата ги водеше един към друг – 20 м, 10 м, 5, 3, 2, 1... Ето, вече щяха да се разминат... Но не се разминаха. Нахвърлиха се един връз друг, паднаха, започнаха да се душат взаимно, да натискат един другиму главите във водата... Битката беше наистина на живот и смърт. Единият трябваше да напусне този тесен за двамата свят. На тази възраст – каква жестокост!

ЕПИЗОД XXVII

Първи и Втори стояха един до друг в милиционерското управление. Видът им беше и жалък, и страшен – окървавени лица с полегнал пясък, върху раните, кални дрехи, изкривени яки, скъсани копчета... И двамата дишаха на пресекулки – още не бяха се съвзели от умората, не бяха преодолели възбудата. Дужурният офицер – младо момче, лейтенант – се стремеше изразът на лицето му да внушава неутрална маска.

Междувременно един старши сержант, също младо момче, обискираше Първи – доста формално опипваше дрехите отвън. Но изведнъж лицето му се измени, когато усети под пръстите си формата на ножа. Бръкна във вътрешния джоб на сакото и измъкна камата с кожения калъф, постави го на бюрото. Лейтенантът се помъчи да предотврати трепкането на лицевите си мускули – посочи с глава към Втори. Докато сержантът се заемаше с другия, дежурният офицер извади острието от калъфа и пробва резливостта му върху

нокътя на палеца си, после отново го напъха в канията. А старши сержантът измъкна от дрехата на Втори кама, която беше абсолютен близък на предишния нож. Лейтенантът понечи да провери остротата, но се вцепени от неочакваната гледка – милиционерът вадеше топки банкноти от всеки джоб на Втори и ги трупаше върху бюрото. И още, и още...

– Старши сержант! – обърна се към своя колега лейтенантът.

Сержантът се изпъна. Първи и Втори също заковаха погледи в офицера (каква заповед ще последва?), лейтенантът не продължи фразата. Настъпи мълчание. Дълго мълчание.

ЕПИЗОД XXVIII

Първи и Втори седяха пред чаши с уиски в барчето на голям модерен хотел. Бяха се измили и постегнали, но следите от двубоя им (особено лицата) въпреки старанията им, личаха и привличаха погледите на малобройните посетители. Музиката беше учудващо деликатна, не пречеше на разговорите.

Двамата взаимно изследваха с погледи лицата си. Усмиваха се.

Засмяха се едновременно – тихо, разтоварващо, но и с полуовладени истерични нотки. Като по команда прекъснаха смеха, изтриха напрежението от лицата си, вдигнаха чаши, задържаха така няколко мига, след това докоснаха (без звън) чашите, пак задържаха мига на докосването и с бавен екс изпиха уискито.

Първи придоби учудено притеснен вид.

В бара влезе млад човек, почти момче, прекоси заведението и спря край масата на една двойка.

(Дребна подробност – момчето е облечено в бяла рокля.)

Без никакво предисловие момчето залепи шумна плесница на момичето. Другото момче скочш, двамата се сбиха. Кратък бой – келнерите бързо измъкнаха навън виновника за инцидента. Дватама повече усетиха, отколкото видяха сбиването.

През открехнатия прозорец влетяха бодрите звуци на "Казаци! Казаци!". Келнерът натисна копчето и стъклената стена се затвори. Песента сякаш ги върна към преживяното от днешния ден – изопнаха лица, вдърви се стойката им.

К.Еф.

Скочиха едновременно, но дори не погледнаха към биещите се, а втренчиха погледи един в друг, върху лицата им започна да се изписва зловещ израз. Погледнати от страни, имаха вид на хора, които всеки миг ще се хванат за гушите в името на разпилените върху масата пари. Това състояние трая дълго, после лицата им бавно се отпуснаха като след кошмарен сън, седнаха на столовете. Втори разтърка челото си:

– Не! Не мога да повярвам...

Първи го погледна въпросително. Втори продължи:

– Това... Всичко това ми прилича на сън... Възможно ли е двама непознати да сънуват един и същи сън. Точно по едно и също време...

– Не беше сън... Имаше нещо... във въздуха... Не знам... Не знам...

– Ама това е още по-страшно. Ако не е било сън, значи е било лудост. Възможно ли е цялото човечество да полудее едновременно или да сънува един и същи сън...

Влезе подскачаща немска група: "Хил-де! Хил-де! Хил-де! Хайл! Хайл! Хайл!"

(Я да видим най-сетне тази Хилде. Ами да – и тя е облечена в бяло.)

– Хайде да излезем – каза уморено Първи.

– Готово! – съгласи се Втори.

Повика келнера.

– Може ли бутилка уиски... За вкъщи.

– Разбира се, но ако не се обидите, бих ви обърнал внимание, че една бутилка струва 136 лева.

– Че то без пари.

– Това имах предвид.

Келнерът донесе бутилката. Втори даде голям бакшиш. Станаха.

Навън пред самия хотел Втори отвори бутилката и я подаде на Първи.

– Не, първо ти...

– Ти, ти, ти... – настоя капризно Втори.

Първи пое бутилката, тя се изплъзна и се разби със зловещ звън

– Ура! – извика Втори. – Това е на щастие. Отивам за друга бутилка.

– Не, пиян съм – рече умолително Първи. – Уморен съм. Спи ми се...

– Ще те изпратя – заяви Втори.

– Не, тук е приблизително средата на пътя.

Втори направи няколко крачки в посока към хотела на Първи:

– Ето тук е точно половината.

Споразумяха се.

– Утре в девет, в същото кафене – направи уговорка Втори.

– В девет.

– Кръгом марш! – изкомандува Втори.

Завъртя се на 180 градуса, тръгна с маршова стъпка. Спря, пак се обърна:

– Хей!

– Да? – спря се Първи.

- Да си го знаеш и да го помниш, ти си екстра момче, само дето си прекалено чувствителен. А всичко друго са глупости.

- Да... Да...

- Животът е чудесен! Защо мълчиш! Хайде повтори!

- Чудесен е... - потвърди Първи.

Втори тръгна с разперени ръце. Двамата се прегърнаха и след това окончателно (за тази вечер) се разделиха.

Прозорецът не не поформини
 → Животът е не само идеал
 а съществително изяснява не го —
 неможе да си представи

ЕПИЗОД XXIX

Миг след като Първи и Втори се разделиха, от входа на големият модерен хотел изскочи елегантен мъж. Казвам "изскочи" и думата е точна. Такива са движенията на човек, нервно устремен към нещо или бягащ от нещо. Мъжът спря изведнъж на осветената площадка, механично оправи възела на вратовръзката си, обърна се към хотела, погледна нагоре към прозорците, сякаш се двоумеше как да постъпи, но първоначалният импулс надделя и той почти тичешком се отдалечи. Очевидно мъжът бягаше от "нещо", а не се стремеше към "нещо".

На шестия етаж светеше единствен прозорец. Прозорецът се отвори и на перваза се появи женски силует, облечен в бяло — "бялото" вероятно беше нощница, а не рокля. Жената литна във въздуха и тялото тупна върху осветения плочник.

Еlegantният мъж тичаше обратно. Надвеси се над жената и произително изкрещя:

- Аааааа.....

12 2 the 00000 me
one ce fureo, had 5000

had napen non.

Сейчас мы те абыргов
→ non go in →

6th the 5th estate the non -
up into.

My father had name he 5
✓ all only be order James
the BAZUNO RICKA

✓ N/A

① → some ce П. + В 6 estate
the est. now → non to he be
some in with "Henry" &
some est "Henry" → but all
to Bob. KHA → or good →
some "Kha" → ОБЛАДА

Bob. KHA → estate, mar-
en me an in pa miz 40000 -
to be some word, data yda
en of pere yda (an c to be
HGLLO.